

BRÁNY ZAPOMNĚNÍ

napsal Seif-ij Hidja

Když vstoupíš do Zapomnění, Zapomnění vstoupí do tebe.

Nai Tyrol-Llar

Větším mágem všech doby byl můj mistr Zenas. Znáte ho jako autora knihy "V Zapomnění", standardního textu všeho, co se týká daedicismu. Navzdory mnoha naléhavým žádostem odmítl svou knihu po celá dlouhá léta aktualizovat o své nové objevy a teorie, protože zjistil, že čím hlouběji se do toho tématu ponoří, tím se jen stává nejistějším. Nechtěl žádné dohady, stál jen o fakta.

Po desetiletí před i po vydání "V Zapomnění" Zenas shromažďoval obrovskou osobní knihovnu různých svazků na téma Zapomnění, domov Daeder. Svůj čas dělil mezi výzkum a osobní magický růst, protože předpokládal, že pokud má najít cestu do nebezpečného světa za tím naším, bude k cestování po jeho temných stezkách potřebovat značnou sílu.

Dvanáct let před počátkem Zenasovy cesty začal velký mág svůj život na ni připravovat, najal si mě jako svého pomocníka. Mohl jsem mu nabídnout tři aspekty, které pro to místo požadoval: Byl jsem mladý a chtěl jsem pomáhat, aniž bych kladl otázky. Stačilo mi přečíst si jakoukoli knihu jen jednou a zapamatoval jsem si její obsah. A navzdory svému mládí už jsem tehdy byl mistrem vyvolávání.

Také Zenas byl mistrem vyvolávání, pochopitelně. Byl totiž mistrem všech známých i neznámých škol. Nechtěl se však při svém nejnebezpečnějším výzkumu spoléhat pouze na své schopnosti. V podzemní kryptě vyvolal daedry, aby si s nimi promluvil o jejich rodné zemi. A proto potřeboval dalšího vyvolávače, aby si mohl být jist, že přijdou, budou spoutány a později opět zapuzeny bez nějakých potíží.

Nikdy na tu hrobku nezapomenu, a to ne kvůli tomu, že vypadala nevábně a pustě. Ale kvůli tomu, co vidět nebylo. Vjemy, které přetrvávaly ještě dlouho poté, co ji vyvolané bytosti opustily, květiny a síra, sex a rozklad, síla a šílenství. Pronásledují mě dodnes.

Pro ty, kdo se neorientují v práci vyvolávačů, připomenu, že spočívá ve spojení sesílatelovy mysli s myslí vyvolávané bytosti. Jedná se o tenké a křehké spojení, které má sloužit pouze k nalákání, udržení a propuštění, v rukou mistra však může být mnohem silnější. Psijici a Dwemerové se dokážou (v případě Dwemeru bych možná měl říkat, že by mohli) spojit s myslí ostatních a povídat si ve chvíli, kdy jsou od sebe na míle daleko. Této schopnosti se také někdy říká telepatie.

Po dobu mého zaměstnání jsem si se Zenasem mezi sebou takové spojení vytvořili. Došlo k tomu náhodou, jako výsledek skutečnosti, že dva mocní vyvolávači pracovali tak blízko sebe. Došli jsme však k závěru, že pokud se Zenasovi podaří dostat do Zapomnění, mohla by taková schopnost být k nezaplacení. Jelikož tamní obyvatele mohli kontaktovat dokonce i amatérští vyvolávači, bylo pravděpodobné, že bychom se mohli spojit a komunikovat i ve chvíli, kdy tam Zenas bude. Mohli jsme tak zaznamenávat jeho objevy.

Brány Zapomnění, jak říkal Morian Zanas, nelze nalézt snadno, a vyčerpali jsme mnoho možností, než jsme našli jednu, ke které jsme měli klíč.

Psijici z Artaea mají místo, kterému říkají Snová sluj, ve které údajně lze vstoupit do daedrického světa a zase se vrátit. Existují záznamy, že lachesis, Sotha Sil, Nematigh a mnoho dalších sluje k tomuto účelu využili, ale navzdory mnoha žádostem Řádu jsme od této možnosti upustili. Vůdce Řádu nám řekl, že byla v zájmu bezpečnosti všech lidí zapečetěna. Doufali jsme, že ke vstupu do Zapomnění by nám mohly posloužit trosky Válečné kopule. Rybí brány stále ještě stály, a to i přesto, že samotné staré posvátné zahrady císařských bojových mágů byly zničeny před několika lety za asů Jagara Tharna. Bohužel po vyčerpávajícím prohledání ruin jsme byli nuceni usoudit, že při zničení zahrad došlo k uzavření přístupů do světů za tím naším, jak do Mohyly duší, tak do Nebezpečí stínu, či Počátku chaosu byly zničeny. Pravděpodobně to tak bylo lepší, ale nám to zcela překazilo naše plány.

Čtenáři možná slyšeli o další bránách a mohou být ujištěni, že jsme se snažili všechny nalézt.

Některé z nich jsou pouhou legendou nebo nejsou podloženy ověřitelnými skutečnostmi. V lidových zvycích existují odkazy na Marukhovu propast, Corryngtonské zrcadlo, Mantellanské jádro, Křižovatky, Ústí, rébus alchymistických zaříkávaadel zvaný Hyacint a vycházející slunce a mnoho dalších míst, o kterých se tvrdí, že jsou branami. My jsme je však najít nedokázali.

Některé z nich existují, nelze do nich však bezpečně vstoupit. Vír v Abeceanu zvaný Balův vír dokáže potopit loď a možná je portálem do Zapomnění, ale nebezpečí, které skýtá plavba po jeho vodách, pravděpodobně zabilo každého, kdo se o to pokusil. Ze stejného důvodu jsme také neuvažovali o skoku z Thrasova pilíře, několika stovek metrů vysokého spirálovitého korálového útesu. Přesto jsme byli svědky obětování slimuch. Některé oběti se zabili při pádu, nicméně některé se stihly vytrazit dřív, než se roztrhly o skálu. Jelikož ani samotné slimuchy netuší, proč některé z nich byly přijaty a jiné zemřely, rozhodli jsem nepokoušet skokem osud.

Nejjednodušší a zároveň děsivě komplikovanou možností, jak se do Zapomnění dostat, bylo prostě ukončit naši existenci tady a začít být tam. V průběhu historie by se našlo několik příkladů mágů, který, jak se zdá, cestovali do jiných světů pouze za pomoci vlastní vůle. Mnoho z těchto poutníků už je dávno mrtvých, pokud kdy vůbec existovali. Podařilo se nám však najít jednoho, který stále ještě žije. Ve věži Zafirbelské zátoky na ostrově Vvardenfell v provincii Morrowind sídlí velmi starý, samotářský učenec jménem Divayth Fyr.

Nebylo snadné se k němu dostat a nebyl ochotných podělit se s Morianem Zenasem o tajemství Bran k Zapomnění. Naštěstí znalosti mýtů mého pána na Fyra udělali takový dojem, že jej nakonec do svého tajemství zasvětil. Kdybych tu ten postup teď popsal, porušil bych slib daný Zenasovi a Fyrovi, a nevyzradil bych to, ani kdybych mohl. Pokud existuje nějaká informace, jejíž znalost je sama o sobě nebezpečná, pak je to tato. Neodhalím však příliš, když řeknu, že Fyrova metoda spočívala ve využití několika portálů do různých světů vytvořených telvanských učencem, který je dlouho nezvěstný a považovaný za mrtvého. Proti nevýhodě limitovaného počtu přístupových bodů se staví relativní spolehlivost a bezpečnost průchodu. Mohli jsme považovat za štěstí, že jsme na tuto možnost narazili.

Moria Zenas pak opustil tento svět, aby začal se svým průzkumem. Zůstal jsem v knihovně, abych zapisoval jeho informace a pomáhal mu s veškerým potřebným výzkumem.

Dust, zašeptal mi prvního dne své cesty. Navzdory neodmyslitelné ponurosti tohoto světa jsem mohl v jeho hlase zaslechnout vzrušení, které se ozývalo v mé hlavě. "Z jednoho konce světa dohlédnu na druhý, mísí se tu milióny odstínů šedi. Není tu žádná obloha, ani vzduch, pouze vznášející se, vířící a padající částice všude kolem mě. Musím levitovat a dýchat magickým způsobem..."

Zenas nějakou dobu prozkoumával nejasnou zemi, potkával přízračná stvoření a kouřové paláce. Přestože nikdy nepotkal Prince, usoudil, že se nacházel v Prašné jámě, o které se tvrdilo, že je domovem Malakatha, kde trpký vzduch prosycuje prach sklíčenosti, zrádnosti a porušených slibů.

Obloha je v jednom ohni, slyšel jsem ho, když se přesunul do dalšího světa. "Země je rozbahněná, ale schůdná. Všude kolem sebe vidí zčernalé trosky, jako by tu v dávné minulosti proběhla válka. Vzduch je mrazivý. Všude kolem sebe sesílám květy a teplo, ale stále cítím, jako by se do mě ze všech směrů zabodávaly ledové dýky."

Jednalo se o Mrazivý přístav, kterému vládl Molag Bal. Zenasovi to připadalo, jako by se ocitl v budoucnosti Nirnu, pod vládou krále plenění, pusté a vyprahlé, naplněné utrpením. Slyšel jsem, jak Morian Zenas nad pohledem, který se mu naskytl, roní slzy a při spatření císařského paláce potřísněného krví a trusem se roztrásl.

Příliš mnoho nádhery, vydechl Zenas, když vkročil do dalšího světa. "Jsem napůl slepý. Vidím květiny a vodopády, majestátní stromy a stříbrná města, ale vše je zahaleno oparem. Barvy zde plynou jako voda. Právě prší a vítr voní jako parfém. Určitě se jedná o Měsíční stín, kde přebývá Azura."

Zenas měl pravdu a překvapivě se mu také dostalo slyšení u královny Úsvitu a Soumraku v jejím růžovém paláci. S úsměvem naslouchala jeho příběhu a pověděla mu o příchodu Nevevarinu. Můj pán si Měsíční stín natolik oblíbil, že tam chtěl zůstat natrvalo, napůl slepý. Věděl však, že musí jít dál a dokončit svou objevitelskou cestu.

Jsem uprostřed bouře, řekl mi po vstupu do dalšího světa. Popisoval zemi temných pokroucených stromů, divokých přízraků a mlžných závojů a já měl zato, že možná vstoupil do Mrtvé země Mehruna Dagona.

Pak ale rychle pronesl: "Ne, už nejsem v lese. Projel tu záblesk světla a najednou jsem se ocitl na lodi. Obrovské a poničené. Posádka byla povražděna. Něco sem přichází z vln... ach, bohové... Ne, počkat, jsem ve vlhké kobce..."

Nebyl v Mrtvé zemi, ale v Quagmire, království nočních můr Vaernimy. Každých několik minut tam problesklo světlo a realita se posunula, pokaždé k něčemu ještě děsivějšímu a hrůzostrašnějšímu. V jeden okamžik temný hrad, pak doupe divokých šelem, měsícem zalitá bažina, rakev, do které byl daný člověk pohřben zaživa. Mého pána přemohl strach, a tak rychle přešel do dalšího světa.

Slyšel jsem, jak se směje, "Cítím se tu jako doma."

Morian Zenas mi popsal nekonečnou knihovnu, ve které se police s knihami táhly v každém směru, po okraj naplněné různými svazky. V mystickém větru, který on necítil, se vznášely stránky. Všechny knihy měly černý přebal bez titulu. Žádné přízraky sice neviděl, mezi knihami však cítil jejich přítomnost, jak neustále něco hledají.

Byla to Apokryfa. Domov Hermaea-Mory, kde bylo možné dohledat veškeré zapomenuté vědomosti. Cítil jsem ve své mysli rozechvění, nebyl jsem si však jist, jestli to byla skutečně moje mysl, nebo mysl mého mistra.

Morian Zenas už se do žádného dalšího světa nevydal, alespoň pokud vím.

Po celou dobu návštěv prvních čtyř světů se mnou můj mistr neustále mluvil. Od vstupu do Apokryfy utichl, jak byl vtažen do světa výzkumu a studií. Nechal se zcela pohltnout svou vášní. Snažil jsem se na něj horečně volat, on mi uzavřel svou mysl.

Pak zašeptal, "To nemůže být pravda..."

Nikdo by nikdy neuhodl, v čem spočívá pravda...

Musím o tom zjistit více...

Vidím svět, poslední záchvěv iluze, jak se všude kolem nás hroutí...

Křičel jsem na něj, prosil, ať mi řekne, co se děje, co tam vidí, co se dozvěděl. Dokonce jsem se pokusil použít vyvolání, abych jej přivolal, jako by byl samotnou daedrou. Odmítl však odejít. Morian Zenas byl ztracen.

Naposledy jsem od něj obdržel zprávu šeptem před šesti měsíci. Ta byla první po pěti letech. Minulá zpráva následovala po tříleté odmlce. Jeho myšlenky nejsou srozumitelné v žádném jazyce. Možná je stále ještě v Apokryfě, ztracen, ale šťastný, v pasti, kterou odmítl opustit.

Možná se protáhl mezi policemi a přešel do Šeogoratova ústavu a navždy přišel o rozum.

Zachránil bych ho, kdybych mohl.

Umlčel bych jeho šepot, kdybych mohl.